

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין פג: (ב) [ע' מו]
[קמן כח: ד"ה מסכתא]
(ג) פסחים ז: (ד) [וע' היטב]
[מ' מנחות סב: ד"ה ויהי ודף]
[ע' ד"ה ונתח וחולין כג: ד"ה]
[מסכתא] (ה) ויקרא כב ז, (ו) דף
[ט: (ז) ע' צדוקי מהרש"א]
[בסנהדרין פג: ועין נ"ק] (ח) ושם

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דאיכא וכו' יש
לדון כך ויש: (ב) ד"ה למה לי
וכו' לקמן דף יט ע"ב וכו'
מיבעי וכו' קמיבעיא ליה הס"ד:

שינויי נוסחאות

קרחת דמיתה ג'י טבול יוס שעבד א
 ילפינ לה כסנהדרין באלו הן
 הנשרפין (דף פג.) וגמר חילול
 מתרומה ומחילול דהאי קרא יליף
 לה נאמר כאן חילול ונאמר בטמא
 וטבול ושאכלו תרומה חילול ומתו
 בו כי יחללוהו וכל הללן במיתה א
 והלכן הואיל ודאי קרא לג'ש מתרומה
 אחא ולא מפרש ביה במאי קאי לא
 תתבו ענין אלא לפסולין לתרומה א
 דלפי מיתה דפסול בתרומה מחיל
 עבודה ב כו' למא לי דכפח רחמנא
 טמא וטבול ויש כו' אטמא לא
 מביעיה ליה דאי לא כחז טמא לא
 הוה אתי קד מנייה שיחלל עבודה
 דא טבול ויש בזה אינו ענין לטמא ב

עבודה דלא פסיל בה
אמר רבה למה לי
ושבול יום ומחוסר
רחמנא טמא שכן ממ
כפורים לא אתי מיני
במחוסר כפורים טב
שכן מחוסר מעשה מו
מתרתי בהי לא
לכתוב במחוסר כפ
להך שכן פסוליי
לכתוב רחמנא בטמ
דמאי פרכת מה
מעשה סוף סוף כ

וזה חוקימנא לקדושים יהי
 (ד) חילול אלף מציאקרי טמא
 ה טבול יום ומחוסר כפורים
 לא אחי מיניה שכן מחוסר
 אלו מחוסר (ה) הבאת קרבן
 ר. דלא אחי מיני' דהא אחי
 עיא ליה מדלא קאמר בסיפא
 אהוה ליה לשנוי עלה מידי:
 סרי העריב שמשו ותו ליכא
 ונמי שאינו מחוסר מעשה:

הספד

[illegible][illegible]

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

יב.

שאלין כן בהגהו והטעם ^(יב) כמו שפירש
 יום סתם דכשהותרה חגיגות לכ"ג סתם
 וכשנאסרה להדיוט צ"ן ביחיד צ"ן בצבור
 צבור הותרה אף לכהן הדיוט וכשנאסרה

בקרנן יחיד נחסרה חף לכ"ו ואש
 במה שלא חלקן = הכתובים נדון לחלק
 על ידי ק"ו אחמי פשיטא צהאי טפי
 מצהאי דיש לדרוש חלוק ולהחליף את
 כולן הלכן דאמרינן כל חד ואחד
 מיקום = צדוקתיה = **בבבב** ו
בבבב א"י. תימנה תיפוק לי מדכתיב גבי
 טבול יום ^א ובא השמש וטהר מכלל שהוא
 טמא כדדריש לקמן ^א מחוסר כפורים
 מדכתיב וטהרה מכלל שהיא טמאה
 ותיקר ה"ר חיים דגבי טבול יום איכא
 למידרש וטהר טהר יומא = כדדרשינן
 בשמעתא קמייתא דברכות (דף כ"ב)
 אכל וטהרה לא שייך למידרש הכי
 ואע"ג דכפ' הערל (בימות עד:) דרש' ^א
 וטהרה = לטבול = יום ארוך ההיא
 מחוסרת כפרה היא ועל ידי מכלל
 שהיא טמאה לא אחי מיניה טבול יום
 גרידא ומיהו קשה דאיכא קרא
 אחרינא בקדשים לא יאכל עד אשר
 יטהר דמוקמינן בפרק הערל (סא)
 צב צעל שמי ראיות דלאו בר קרבן
 הוא ולענין תרומה ונימא מכלל
 שהוא טמא ויש לומר דגבי סימאי
 דדריש הלא טבול יום מקרא אחרינא
 סבר לה כמנא [דפליג אהא אחנא]
 דבי רבי ישמעאל דמוקי ליה התם

ד. אשר יטער עד דמיינ' כפרה ומי' 3
ב. ויִקְרָא יא' בזמם יוצא וטמא עד הערב
וצריך לומר דאי לאו קרא דר' סימאי
אי יחלו לאי הא דרשין מחוסר כפרה
ולא טבול יום מוטהר מכלל שהוא טמא
ל: מכיון דאשכחן קרא בהדיא לטבול יום
דרשין שפיר מוטהרה מחוסר כפרה
הלא מפורש בהדיא לטבול יום דאיכרי
ודעה דלא ה' יחלו דשעמתי' וצ"י אכילת
בפרק הערל (סג) ולא ילפינ' מהדדי אבל
שינ' ה' מיניה מחוסר דאסור
בזבין [למאן לא] א"כ שייך בה חיול עבודה
אלאמא טבול יום איכרי טמא צ"י לעבודה
פ' אלו הן הגולין (מסות דף ט: א) אמרין
"ל קרא הא איכרי טמא לענין עבודה
מא עד הערב סתמא כמי' לטבול יום
טרידן זו עד טומאתו למחוסר כפורים
וערל (יבמות דף עד:) לענין אכילת קדשים
דאי לאו אלא חד רבויא הוה מוקמינא
הוה ליה למימר איכפרי טמא יהיה
בזה דרישא מחוסר כפורים מוטהר
טומאתא מת אבל מחוסר כפרה דלא שייך
תיב ולא יתחטא] דמשמע אבל נתחטא
דליכא למימר למה לי קרא הא איתקש
תיב בשך דקיל טפי מנה ושבת זרע:
טבול יום מקרא דרבי סימאי קאת קשה
(סג) א"כ שפ' לאו דאשכחנא קרא לטבול
קשה דרבי סימאי ונכריה ויחטא קשה
שבתות ה' יצטריונא בהני לא חש לדקדק:
א"ל חז"ל בתרומה. הקשה ה"ר חיים
(פג.) לא חשיב טבול יום ושמא הוא הדין
יכתיב בתרומה זו ולא לטבול יום ומיהו
יחיה דנאיתא הכא והתם ויהיו טעמא
טרם בהדיא לטבול יום שאכל תרומה
קראי בפרשת אמור אל הכהנים וצ"י
וקאת תימה היכי יליף התם כהנים ודא
לפסול בתרומה ביניהם ודלא פסול

מטעמא דנפקא לן מוינזרו ולא יחללו
דהוי צמיתה אע"ג דטהור לתרומה:

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ג מהלכות ביאת
מקדש הלכה ו:

תורה אור השלם

1. קדשים יהיו לאלהיהם ולא
יחללו שם אלהיהם כי את
אשר יהיה לחם אלהיהם הם
מקריבם והיו קדש:
ויקרא כא, ו
2. דבר אל אהרן ואל בניו
ויקדשו מקדשי בני ישראל ולא
יחללו את שם קדשי אשר הם
מקדשים לי אני יהוה:
ויקרא כב, ב

זמף רע"י

דנפיק מוּינזרו. גבי מקריבים
בטומאה כתיב, דסמך ליה כל איש
אשר יקרב מכל זרעכם (לעיל טו):

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

למחללה נענין שנה יחנה העבודה
והאלא מחוסר כיפורים נפקא לן
ומחלל עבודה מוטרהה מכלל שהיא
למחללה ולא אמרינן דקלישא טומאה,
י"ל דלאחר דגלי לן ר' סימאי מקרא
ללא יחללו דטבול יום מחלל עבודה
לאע"ג דקלישא כו' (ע"כ לשון הר"פ):